

[Alfred Jensen.]

serede deres program om at slutte fred. Det står i modsætning til den optræden, man viste overfor de provisoriske regeringer, der fulgte efter czarens regering. Disse fik nemlig al mulig understøttelse, og det fordi de gik ind for at fortsætte krigen. Hverken det russiske folk, Sovjetstaten eller bolsjevikkerne ønskede at fortsætte krigen, og derfor skulle man tvinges, folket skulle gennem hunger tvinges til at fortsætte med at ofre liv og lemmer for kapitalistiske interesser, der intet havde med folkets interesser at gøre, tværtimod var i modstrid med folkets interesser, og da man ikke gennem hunger og diplomatisk pression var i stand til at tvinge bolsjevikkerne og dermed Sovjetstaten til at føre en anden politik i fredsspørgsmålet, fandt man på, at man på anden måde skulle tvinge de formastelige til at indordne sig under de politiske forhold, der fandtes i den kapitalistiske verden.

14 lande gik til angreb på den unge Sovjetstat, som kun havde eet ønske: at skaffe jord til bønderne, brød til befolkningen, fred og frihed. Det ærede medlem hr. Kristen Amby og sammen med ham andre har ved adskillige lejligheder talt om det umulige i, at et demokratisk land kunne gå til angrebskrig. Hvad var det, der skete 1917, 1918 og 1919, da Frankrig, England og Amerika sendte deres tropper mod Sovjetstaten uden beslutninger i rigsdagene, uden krigserklæring? Var det ikke aggression? Var det ikke angrebskrig? Det betjente man sig af dengang, blot fordi et folk ikke ville indordne sig under de interesser, som de ledende amerikanske politikere, og jeg har vel lov til at sige finansmænd, havde. Det lykkedes ikke disse interventionshære at slå Sovjetstaten ned, men det skyldtes aldeles ikke, at befolkningen i Rusland var særlig velbevæbnet. Det skyldtes ikke, at de havde overlegenhed i form af tanks, flyvemaskiner eller andet krigsmateriel, nej, det skyldtes udelukkende, at det russiske folk og folkene i de andre stater, som var tvunget ind under czarriget, så, at der var en himmelvid forskel på den politik, bolsjevikkerne førte, og den, de andre havde ført. De så også, hvilken forskel der var på de styrker, der kæmpede for Ruslands selvstændighed, og de interventionstropper, der blev sendt ind over landet for at genoprette czarismen eller i hvert fald kapitalismen. De så, at for første gang i historien var den russiske bonde og arbejder blevet behandlet som menneske, for første gang havde man fået en regering, som virkelig satte ind for folkets interesser. Det var forklaringen på,

at det ikke lykkedes trods overlegenhed i materiel at slå Sovjetstaten ned. Det skal naturligvis også tilføjes, at medvirkende hertil var den solidaritetsfølelse, som fandtes i den internationale arbejderklasse, og som ikke alene kom til udtryk overfor de forsendelser, der påtænkte afsendt fra England, Frankrig, Amerika og andre lande, der bekæmpede den unge Sovjetstat, men også kom til udtryk indenfor de tropper, som sendtes derover. Jeg tænker her først og fremmest på mytteriet i den franske middelhavsflåde. De styrker, som sendtes derover, blev under indtryk af den russiske befolknings holdning, under indtryk af den stemning, der var der, demoraliseret og løb derfor væk fra den blodige og uretfærdige gerning, som de af deres stater var udsat til at udøve mod det russiske folk.

Den fredspolitik, som her kom til udtryk, og som betød, at Rusland i første omgang kom før ud af krigen end andre lande, har Sovjetunionen fulgt ustandselig siden. Det kan ses af Sovjetunionens optræden både i 20'erne og 30'erne, at alt blev sat ind på fredelig opbygning, på at sikre et fredeligt samarbejde mellem Sovjetunionen og andre stater. Mest og bedst kendt er vel Sovjetunionens optræden indenfor Folkenes Forbund, hvor Litvinov i 30'erne var Sovjetunionens talsmand, men denne fredspolitik kom også til udtryk i perioden op mod den anden verdenskrig ... (*H. C. Hansen*: Ja, mod Finland!) ... Det ærede medlem, der for herop før, glemmer vist, at der ligger adskillige dokumenter, der godtgør, at det var Frankrig og England, der havde truffet aftale med Nazityskland, der havde forhandlet med Nazityskland om en forståelse disse magter imellem, og betingelsen var isolation af Sovjetunionen, betingelsen var, at Sovjetunionen skulle udelukkes af Folkenes Forbund. Denne dokumentation kunne det ærede medlem kende, hvis han ville sætte sig i besiddelse af de dokumenter, som Sovjetunionen har udsendt efter befrielsen af Tyskland, hvor de fik materiale i hænde, der viste, hvilken rolle statsmændene i London og Paris havde tænkt Sovjetunionen skulle spille. Jeg nævner det her, fordi det har sin betydning, at man er klar over de forhold.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen var så elskværdig at tale om Finland. Ja, men man vidste også, at Finland var draget ind i dette net, og det ærede medlem må vide, at Finland afviste ethvert forslag om forståelse, om betryggelse for Sovjetunionen, og det var af den gode grund, at Finland var med i disse foranstaltninger, at Finland var draget ind i forberedelserne til et over-